

Petrova priča – Sudjelovao je u nizu napada JNA na Borovo naselje. Na Trpinjskoj ga je raketa promašila za milimetar.

OBJAVLJENO 14. STUDENOGA 2025. OD BORNA MARINIĆ

U gastarbajterskoj obitelji Andrijanić koja se iz Bosanske Posavine, točnije sela Pećnik između Odžaka i Modriče, trbuhom za kruhom preselila u **Düsseldorf** s velikom je radošću 22. studenog 1972. dočekan **maleni Petar**, a godinu i pol kasnije i Katarina. Roditelji, Manda i Ivan, odlučili su da im djeca odrastaju u Hrvatskoj te su se preselili u **Brijeće kraj Osijeka**. Ondje je Petar odrastao u višenacionalnoj sredini u kojoj su blagu većinu u odnosu na Hrvate činili Srbi.

Oduvijek se znalo tko je tko. Srbi su navijali za Zvezdu i Partizan, a Hrvati za Dinamo i Hajduk. Ja sam toliko gorljivo navijao za modre da sam ne sestrinu prvu pričest došao u Dinamovom dresu. Osim toga išao sam u crkvu i ministrirao sam od 1. razreda osnovne sve dok se nisam oženio, čak sam od biskupa dobio potvrdu da mogu dijeliti pričest.

Uz srednju školu, koju je pohađao u Osijeku, Petar je kao mladić „ganjao“ **nogometnu karijeru.**

Kada sam završio školu 1990. počele su političke trzavice. Moj nogometni klub Sloga iz Brijesća u kojem sam bio kapetan juniora odlučio je promijeniti dotadašnju garnituru te se počelo igrati u kombinaciji crven dres – plave hlačice – bijele štucne. Ustvari boje srpske zastave. Nisam bio od jučer i odbio sam igrati u tim bojama, a uskoro sam i napustio klub. Dotada smo bili klapa sa Srbima, prijatelji, a nakon toga provokacije na nacionalnoj razini postaju dio svakodnevice. Ja sam tada nakon trogodišnje škole stekao zvanje bravara i upao u svojevrstan vakuum. Htio sam se posvetiti nogometnoj karijeri ili zaposliti no najprije je trebalo odraditi vojni rok u JNA jer se bez toga nije moglo dalje. Tražio sam u uredu za obranu u Osijeku da me već u prosincu 1990. unovače jer nisam htio da mi vrijeme prolazi. Nisu me pozvali, a u siječnju 1991. dogodila se afera Špegelj i situacija postala vrlo ozbiljna. Više mi se nije išlo u JNA, ali nije bilo povratka.

U ožujku 1991. Petru Andrijiću stigao je **poziv u JNA**. Mjesto odsluženja Beograd – kasarna „4. juli“ na Voždovcu. Tješio se kako je to blizu Osijeka, bliži nego recimo da je Zagrebu. Nakon oproštaja od obitelji, prijatelja i rodbine sjeo je u Vinkovcima na vlak prema istoku. Kad je 17. ožujka stigao u Beograd vladala je psihoza nakon velikih oporbenih prosvjeda **protiv Slobodana Miloševića**. U gušenju prosvjeda sudjelovala je 1. proleterska gardijska mehanizovana brigada, Petrova nova postrojba.

Bio je to za mene novi svijet – svi se deru, svi galame, dril, ruska škola. S druge strane nisam mogao vjerovati koliko su nepismeni i nekulturni mladići koji su stigli iz južne Srbije ili s Kosova. Nisu znali recimo upotrebljavati wc i slično. Zakletvu sam položio 10. travnja, a krajem tog mjeseca poslan sam na obuku za vozača transporterera u vojarnu Zalužani kraj Banja Luke. Tada se dogodilo Borovo Selo, ali mi smo bili u totalnoj blokadi i nismo imali pojma što se događa. Drilali su nas da je JNA „garant mira i opstojnosti Jugoslavije“ no bilo nam je jasno da se nešto čudno događa. Kada smo se 30. svibnja 1991. vlakom vraćali iz Banja Luke stali smo u Vinkovcima. Tad sam prvi put pomislio da bi mogao pobjeći. Bio je Dan državnosti, posvuda su se vijorile hrvatske zastave, znao sam gdje sam, gledam s druge strane MUP-ovce, no između nas specijalci JNA. Nije bilo šanse za bijeg.

Po povratku u Beograd počelo je **razdoblje intenzivne obuke**, a nisu se samo uvježbavale posade tenkova i transporterera već i topništvo odnosno artiljerija.

Pomislilo sam pa što će nam oni ako smo mi samo tampon zona. Koja je sad tu njihova uloga? Počeli smo mi ročnici komunicirati i pitati se – pa neće se valjda pucati? Trudio sam se da ne razmišljam o tome, ali ubrzo je počeo rat u Sloveniji i stvari su izmakle kontroli.

Kolona oklopnih vozila **ispraćena je s cvijećem** početkom ljeta 1991. iz Beograda prema istoku. Petar je završio u Sremskoj Mitrovici, a kvar na transporteru kojeg je vozio umalo ga je koštao pritvora.

Najprije su me odveli na ispitivanje i sumnjivali za diverziju. Trajalo je to dok nije mehaničar potvrdio da je mjenjač zaglavio u trećoj brzini i da je riječ o kvaru pa su me pustili na miru, ali sam siguran da sam bio pod prismotrom. U Sremskoj Mitrovici bilo je u početku mirno, ali brzo su krenuli stizati rezervisti, bradati četnici. Mi redovni vojnici bili smo uredni i uvijek smo se distancirali od njih, no oni su nam se znali približiti i pričati priče gdje su već sve bili, koliko su ustaša poubijali i gdje. Tada je najaktualniji bio Dalj jer su ga nedugo prije okupirali. Bio sam izgubljen u tom svijetu, nisam više primao pisma od obitelji niti sam mogao s njima komunicirati. Nadao sam se prilici za bijeg, ali ona se nije otvarala. Jedna skupina ročnika hrvatske nacionalnosti ipak se dala u bijeg no uhvatili su ih nakon 100 metara i odveli na prvu liniju da kopaju rove za tenkove.

Petar (desno) na transporteru u Sremskoj Mitrovici prije polaska za Vukovar

Nije prošlo mnogo vremena i Petar je, u prvoj polovici osmog mjeseca, **upućen na prvu liniju.**

Izdana je uzbuna, potrpali su nas u kamione i pravac Vukovar preko Bačke Palanke i Iloka. Smjestili su nas na jednu ekonomiju između Dalja i Borova Sela. Čim smo izašli iz kamiona dočekali su nas četnici, k'o iz filmova, s ređenicima oko prsa. Mi smo se usrali. Što sad? Kad ono naš kapetan nam naređuje da im damo pancirno streljivo. Tako smo i postupili, a meni je bilo jasno da JNA više nije tampon zona već da smo zajedno s četnicima na jednoj strani. Potom smo išli za Trpinju kraj koje su nas čekali naši transporteri.

Iako bi se dalo pretpostaviti da su u JNA vladale **međunacionalne tenzije**, Petar tvrdi suprotno.

Tada se još uvijek nije gledalo tko je tko odnosno odakle je tko među nama ročnicima. Naravno od rezervista smo se razlikovali i uvijek smo se trudili biti uredni i obrijani jer nam je naš zapovjednik govorio da ako budemo uredni da bi nas zbog toga „zenge“ mogle poštediti dok prema bradonjama nemaju milosti. Domaći su bili jako nabrijani, huškali su naše oficire “da krenemo na ustaše u oslobođenje Vukovara”. Jednom sam čak se usudio pitati jednog od njih od koga to treba Vukovar osloboditi. Dobio sam odgovor – od ustaša. Nije bilo rasprave. Ono što moram istaknuti je činjenica da su s pričama o zengama i ustašama ubiti plašili sebe, ali i nas koji smo se stvarno bojali kada smo na televiziji gledali recimo Ramba i njegove Zebre.

U posadi njegova transportera bilo je, uključujući njega, devet ročnika te jedan vodnik kao zapovjednik vozila.

On je cijelo vrijeme s nama, meni iza leđa i ne možemo se mi ročnici dogovoriti za eventualni bijeg kao što je to učinio recimo Nenad Kristić kod Antunovca. Štoviše, kada smo krenuli u napade na Borovo naselje on je preuzeo na sebe mjesto ciljača za mitraljezom. Ti napadi počeli su za nas 14. rujna 1991. Tijekom prijepodneva dobio sam zapovijed – Pripremi vozilo za pokret. I oko 13 sati i 30 minuta smo krenuli. Mislim da smo tog dana napadali prema Hercegovačkoj kraj Trpinjske krećući se preko kukuruza. Kada smo došli 200-300 metara počela je strašna paljba po nama. Ja u transporteru imam tri periskopa odnosno stakla, ali kroz njih ništa ne vidiš jer su okolo kukuruzi i to visoki 2 i pol metra. Tako da me zapovjednik navodio jer je bio vani na povišenom. Ono što sam vidio jest da su četnici koji su kao pješaci krenuli s nama u napad počeli padati k'o snoplje. Meci tuku po transporteru, prvi put gledaš mrtve ljude, frka, panika, puno poginulih i odjednom zapovijed za povlačenje na početni položaj. Kada smo se vratili izišli smo napolje, svi mokri, znojni, gledali smo se u nevjerici što se to događa. Nije bilo pun odmora, brzo je stigla zapovijed da opet krenemo, samo ovaj put drugim pravcem, opet bezuspješno. Tako smo ponavljali napade par puta sve do 19 sati. Svaki put kada bi neko vozilo naletjelo na minu ili kada bi krenuli ginuti pješaci dolazila bi zapovijed za povlačenje. Tako je bilo i naredna dva-tri dana. Mislim da je Trpinjska cesta ta tri dana bila najgore mjesto na svijetu kada je rat u pitanju.

Zbog velikog broja poginulih vojnika na Trpinjskoj cesti **JNA je zatražila dopuštenje** hrvatske strane da s transporterom, označenim crvenim križem, pokupi svoje poginule. Dozvolu su od hrvatske strane dobili, ali je JNA zatim podmuklo za sanitetskim transporterom poslala **dva transportera u napad**. Vozač prvog bio je upravo Petar.

Poslali su nas u napad da probiju liniju, ali su hrvatske snage shvatile što se događa. Prvo je išlo vozilo označeno crvenim križem i ono je kod Lipovačkog puta valjda malo skrenulo i naletjelo na protutenkovsku minu te mu je otišla gusjenica. Ja ne mogu naprijed, a ne mogu niti iza jer je transporter iza mene pogođen. Zapovjednik mog vozila počeo je pucati po kućama okolo, a posada počela vrištati. Gledamo kako posada pogođenog transportera iskače iz vozila, a naši ih samo skidaju. Morao sam okrenuti transporter na mjestu što nije tako lagan manevar, ali uspio sam a da mi padne gusjenica i krenuo natrag. Kada sam prošao pogođeni transporter vidio sam u kanalu jednog mladića iz Jajca. On je iskočio, sav spaljen iz pogođenog vozila i ja sam stao da ga pokupimo odnosno da se proba zakačiti za naše vozilo. U tom trenu kako sam ja stao nešto je bljesnulo ispred periskopa. Smrt smo izbjegli za milimetar jer je raketa kojom smo gađani prošla toliko blizu periskopa da se on istopio. Da nisam stao po tog dečka bili bi mrtvi. Stisnuo sam gas i izvukli smo se do Züricha na početku Borova naselja gdje se grupirala JNA. Od šoka sam se tresao i nisam mogao izaći van.

Zbog svoje nacionalnosti, ističe Petar, na početku nije imao problema. Štoviše, šalio se s kolegama govoreći im „Neće mene moji, sa mnom ste sigurni.“ Nakon serije napada na Borovo naselje dobio je zapovijed da sa specijalcima zauzme **silos Đergaj** između Borova naselja i Bršadina.

Parkirali smo uz šumicu, a specijalci nisu znali otvoriti vrata dok im nisam pokazao. Ondje sam prvi put vidio Veselina Šljivančanina. Specijalci su imali plan silosa, a vodio ih je jedan domaći lovac. Sva sreća naši su napustili silos i mi smo se rasporedili oko njega. Moj kolega je okrećući se ostao bez gusjenice i nije mu bilo nikako ugodno kada je počela kanonada po njemu odnosno po nama.

Kako se napadi intenziviraju tako **dolazi i do više tenzija** između Petra i ročnika srpske nacionalnosti.

Njima je dolazila rodbina, obitelj, prijatelji ustvari okolina, koja je utjecala na to da budu više nacionalistički raspoloženi. Meni su živci bili sve tanji pa sam jednom reagirao na njihovo podizanje tri prsta što jedan nije blagonaklono prihvatio pa smo se i potukli. Ipak, ne mogu reći da je nas Hrvate netko maltretirao. I mi smo bili naoružani i moglo je to svakako završiti. Jednom sam bio u školi u Trpinji i gledao njih sto kako spavaju u dvorani. Imao sam bombe, kalašnjikov i škorpion i razmišljao sam koliko bi ih stigao ubiti prije nego što bi oni ubili mene. Bi li uspio ubiti desetoricu i vrijedi li dati život na taj način? Shvatio sam da mi se ne isplati umrijeti već sam odlučio im vratiti to sve kad odem iz JNA u Hrvatsku vojsku. Također, iako sam bio naoružan moram istaknuti da nikad nisam pucao na hrvatsku stranu, najprije jer nije bilo potrebe za time jer u napadima nisam iz transporter izlazilo, no ne bi to učinio da mi je bilo zapovjedbano. Ne bi s tim mogao živjeti. U Trpinji je bio poštanski sandučić i odlučio sam poslati nekoliko razglednica na različite adrese pa ako koja prođe – prođe. Jedna je prošla! Dobio ju je ujak u Slavenskom Brodu, a možda i bolje da nije jer je u njoj pisalo da sam na Trpinjskoj, a kada je mama to saznala zacrnilo joj se pred očima jer je par dana ranije gledala tenkove kako gore na toj cesti.

Te krvave i teške jeseni 1991. nije bilo pravca između Trpinjske i Doma tehnike na kojem Petar nije pokušao probiti liniju hrvatske obrane. Svaki puta **neuspješno**.

Di god smo došli dobili smo po repu. Svaki put kretali bi u 5 ujutro, a ja sam si mislio pa zašto svaki puta u 5 sati... Već su i ptice na granama znale da ćemo krenuti. Posebno pamtim dan kada je poginuo Blago Zadro. Nakon toga zavladao je svojevrsno primirje. Tišina i mir koju je prekinula pjesma „Evo zore, evo dana.“ s hrvatskih položaja.

S vremenom na pravcima napada prema Borovu naselju bilo je **sve više vojske** i to različite. Petar osobito pamti „vikend četnike“, ali i profesionalne snajperiste.

Dolazili bi doslovno subotom i nedjeljom. U subotu ih dođe pun autobus, a idućeg dana ih nema više od pola. Na mjesta na kojima su do jučer sjedili tada bi se našli razni uređaji iz asortimana bijele tehnike koje su pokrali oni koji su imali sreće i preživjeli. Pred kraj bitke JNA je angažirala profesionalne sportaše koji su se bavili streljaštvom, oni su uglavnom slani na Sajmište.

Nakon gotovo tri mjeseca na prvoj liniji bio je uvjeren da JNA **Vukovar nikada neće osvojiti**.

Šokirao sam se kada sam vidio s koliko tehnike JNA raspolaže, a ne može ništa, svaki put hrvatska strana uspješno bi se branila. Ja sam već bio umoran i nikakav jer su me slali u baš svaki napad dok je moja posada puštana na odmor, a ja bi vozio neke druge svakakve vojnike, uglavnom rezerviste. Među njima je bio jedan Hrvat iz Beograda koji je mobiliziran i poslan na Vukovar. Sprijateljili smo se, a kasnije mi je, kada sam izišao iz vojske i pomogao, kod njega sam prespavao prije nego sam se zaputio prema kući.

No put kući dogodio se tek u ožujku 1992., a nas zanima što se sve u Petrovom životu izdogadalo do tada – najprije **okupacija Vukovara**.

U studenom su nas, pred sam pad, povukli u Vojvodinu u mjesto Erdevik. Tamo smo čuli da je pao Vukovar. Bili smo u čudu, prije dva dana smo bili ondje, nismo mogli proći nigdje, a sad je pao. Svoj 19. rođendan, 22.11., dočekaao sam u Bačkoj Palanci da bi idućeg dana krenuli opet za Vukovar. Samo smo prošli kroz njega i kroz Bogdanovce te zauzeli položaje na izlazu iz Marinaca prema Nuštru. Tu više nije bilo borbenih djelovanja i ubrzo je stigao 15. siječnja 1992. i međunarodno priznanje Hrvatske. Mislio sam – to je to, sada će me pustiti, ali prevario sam se. Moram naglasiti da niti tada, kao ni ranije, nisam gubio nadu da ću se vratiti kući uz zagovor svetog Leopolda Bogdana Mandića. Krajem mjeseca vratili smo se u Beograd i 29. veljače 1992. dočekaao kraj odsluženja vojnog roka. Veza s Hrvatskom nije bilo pa sam otišao kod tetke u Bosansku Posavinu i odande me čelnik HDZ-a preko prijelaza u Šamcu prevezao i doveo kući.

U Osijek je Petar stigao 5. ožujka, **praktički se vratio iz mrtvih**. Najprije je proslavio s obitelji i prijateljima svoj povratak, a odmah zatim je otišao u ured za obranu prijaviti se u Hrvatsku vojsku.

Pitao me tamo neki činovnik da di sam do sad bio? Pa reko bio sam tamo gdje ste me vi poslali sam bio, dobro sam i došao. Nije mi bilo jasno kako su nas 1991. poslali u JNA, kako nisu shvatili što će se dogoditi? Slovenci svoje nisu slali, možda su imali više informacija od naših... S obzirom da je dečkima koji su bili u 130. brigadi u Čepinu trebao vozač vrlo brzo sam obukao odoru Hrvatske vojske. Držali sam položaje u Ivanovcu, a najviše me iznenadila nebriga za tehničko stanje transportera. U JNA je to sve bilo po pe-esu, a ovdje skroz druga priča. Mislio sam da će netko od hrvatskih službi doći i pitati me o mojem sudjelovanju na drugoj strani. Ja sam se na to pripremio, napravio skice njihovih položaja kod Marinaca, ali nitko mi nikada nije postavio niti jedno pitanje. Svi moji suborci, u 130. brigadi, a zatim i 5. gardijskoj brigadi, znali su gdje sam bio 1991. no to je bio predmet zafrkancije, nikada mi to nitko nije predbacio. I sam sam se šalio na taj račun – „Dok sam bio u JNA ona je pobjeđivala, sada kada sam u Hrvatskoj vojsci ona pobjeđuje. Mora da nosim sreću.“

Petar (desno) napokon u odori u kojoj je bio spreman poginuti

Dolaskom UNPROFOR-a u Slavoniju Petrova postrojba povukla se s prve crte u Čepinske Martince no ne zadugo. Kada se tražilo dragovoljce **za obranu Bosanske Posavine** Petar je bio među prvima, ipak se radilo o zavičaju njegovih roditelja. Nakon toga, 1993. godine sudjelovao je u obrambenoj fazi **operacije „Maslenica“** braneći Kašić da bi se na ljeto skinuo iz vojske i zaposlio u GPP-u Osijek u svojoj struci popravljajući autobuse. Dvadeset godina kasnije postao je vozač tramvaja, a zatim i busa.

Uživam u druženju s obitelji i prijateljima i bavim se kuglanjem. Danas opet vozim ljude, samo sad nitko ne puca na mene.

Ovaj tekst je dio novinarskoga projekta „Na krivoj strani – ročnici JNA hrvatske nacionalnosti u agresiji na Republiku Hrvatsku“, objavljen u sklopu programa poticanja novinarske izvrsnosti u 2025. godini Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Borna Marinić [Edit profile](#)

Magistar sam povijesti. Radno iskustvo stjecao sam u Hrvatskom povijesnom muzeju i na Hrvatskoj radioteleviziji u emisiji TV Kalendar.

Autor sam nekoliko knjiga i filmova na temu Domovinskog rata. Osnovao sam i uređujem Facebook stranicu Dogodilo se na današnji dan – Domovinski rat i portal Domovinskirat.hr. Također uređujem i vodim emisiju Domoljubne minute koja se svakog dana emitira na Hrvatskom katoličkom radiju te emisiju Sve za Hrvatsku i Novi valovi dobrote. Vlasnik sam obrta CroHis kojim promičem vrijednosti Domovinskog rata.

[Add Social Links](#)

[Settings](#)

Podijeli članak

OBJAVLJENO U **VAŽNI DOGAĐAJI**